

Söndagen före Domsöndagen

1 Årg. Ev. Matt 25:1-13

I.N.J

Evangeliet idag andas bröllopsstämning! En glädjefylld fest är förberedd. Brudgummen är på väg med sitt följe. Brudtärnorna väntar på att gå med i fackeltåget till brudens hem. Och så kan bröllopsfirandet börja! Och som vi märker, man börjar redan på natten. Detta är en fest som varar i flera dagar med god mat, vin som sig bör, med sång och med dans.

Och det är *just så* det är med himmelriket säger Jesus - när det en dag bryter in med makt och kraft. Det är inte bara här, utan på flera andra ställen i evangelierna, som Jesus liknar himmelen, det eviga livet, gemenskapen med Gud och varandra i evigheten vid en fest! En fest som alla är inbjudna till, men en fest som alla måste förbereda sig inför. I det ligger ju inget konstigt. Är det till bröllop man är bjuden, så anpassar man sig efter den klädkod brudparet bestämt. Man har ordnat present och man ser till att vara i kyrkan i tid.

De tio brudtärnorna i vår text visste också vad som gällde. De hade anförtratts en alldeles bestämd uppgift, en väldigt hedersam sådan. De skulle med tända facklor möta brudgummen och gå med i det festliga brudtåget och hämta bruden i hennes hem. Ingen av dem var ovetande om vad som krävdes. Ändå handlar de olika. Fem av dem har med vad som krävs, såväl fackla som olja. De fem andra struntar i oljan, och tänker av någon anledning, att det blir tids nog att ordna med den saken. Men, när de minst anade det – vid midnatt- hörs ropet: "*Brudgummen är här, kom ut och möt honom!*". Och tanklösa som de är, missar de inte bara brudtåget, utan även själva bröllopet och festen. Dörren var inte bara stängd. Den var låst också! De fick stanna utanför. "*Jag känner er inte!*" säger brudgummen, trots deras ihärdiga bankande och ropande.

Vi kan tycka att det var väl strängt, ja rentav orättvist – för att inte säga elakt. Försenad kan väl vem som helt bli! Och förresten, varför kunde inte de som hade olja dela med sig dela med sig till dem som inte hade? Vilka snåljäpar! Och varför kunde brudgummen inte vänta? Tio minuter, en kvart är väl ingenting! Det var ju fort gjort att köpa olja. Men bröllopståget drog förbi och festen började dem förutan. Inte särskilt inkluderande, det här inte!

Men vänta ett tag! Gällde det ett *vanligt* bröllop så hade väl inte en gäst som anlant försent till festen kommit på den tanken, att förebrå brudparet för att man inte väntat, när han hade haft allt tid i världen att förbereda sig. "Jag har inte strukit min skjorta. Mina skor är oputsade. Jag har inte köpt någon bröllopspresent. Ni kan väl vänta, tills *jag* blir färdig". Vad hade ni sagt till en sådan bröllopsgäst?

Kanske: Vem *tror* du att du är? Det är inte *du* som står i centrum idag, det är brudgummen och hans brud. Det är deras fest! De har hedrat dig med sin inbjudan. Men hur hedrar du dem? Genom att beskylla dem för att vara orättvisa? De var klara att börja festligheterna, men du, du var inte klar – och du tyckte att det inte var viktigare än att de kunde vänta tills du kom.

Har vi nu i minnet, att vårt evangelium *inte* handlar om en jordisk bröllopsfest, eller om vett och etikett - utan om himmelen och evigheten, om *"Lammets bröllop"* som vi kan läsa om i Uppenbarelseboken där det heter: *"Saliga de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid."* (Upp 19:9) – då förstår vi ju att det handlar om frälsningen, att det verkligen finns ett *"försent"* och ett *"utanför"* och att det dessutom är något vi alla måste se till att ha när Jesus kommer. Och vad är då det? Ja, inte handlar det om att veta *när* Jesus kommer – det är inte viktigt för någon annan än en ögontjänare. Inte heller handlar det om att ständigt vara på helspänn, att jämt tänka på Jesus, be och läsa i vår Bibel. Jesus menar inte att vi skall missköta vårt arbete, neka oss själva sömn och vila och sitta hålogt stirrande mot öster för att vara redo när han kommer.

Men vad är det vi inte får sakna då? Jo, tro. *"Den hör"*, som jag läste i en utmärkt kommentar till evangeliet idag *"till en människas rent personliga egendom och kan inte överlåtas åt någon annan. Det är den tro som bekänner att Jesus är Messias, den levande Gudens Son, och som tar konsekvenserna, så att ingenting annat får bestämma över oss"*. Är Jesus inte viktig för oss nu, blir han det inte på den yttersta dagen. Tron är vare sig är något man kan låna av andra, eller skaffa sig i sista minuten.

Att tro på Jesus är att ha en personlig relation till honom redan nu, även om jag inte ser honom med kroppens ögon. Det är att leva i hans förlåtelse, av hans kärlek och hans nåd, att känna honom, som min vän. Det är klokhet det! Det är att ha, inte bara fackla, utan olja också. Oförståndigt – för att inte säga vårdslöst och direkt dåraktigt – det är däremot att inbilla sig, att det där med tron på Jesus, det är inget viktigt, alla måste ju i jämlikhetens namn komma till himmelen. Och förresten: Gud är väl kärleken?

Jag hörde om en präst som alltid hade med sig ett stort rött pappershjärta upp i predikstolen vid varje predikade. På det stod det: Gud är kärleken. Och med det viftade prästen så fort det stod något allvarligt eller strängt i söndagens evangelium. Jag tror inte jag behöver plocka fram något pappershjärta, eller vad säger ni? Ni vet, att Gud är kärleken, men det är inte detsamma som ett gudomligt *"låt gå"*. Att Gud är kärleken betyder istället, att han vill att *"alla människor skall räddas och komma till insikt om sanningen"* (1 Tim 2:4). Det är ju därför det finns allvar i evangeliet. Det är inte sockervatten, utan som Paulus säger *"en Guds kraft som räddar var och en som tror"* (Rom 1:16).

När Jesus därför säger: *"Håll er vakna. Ni vet inte när dagen och timmen är inne"*, då gör han det för att han älskar mig och bekymrar sig för hur det skall gå för mig i evigheten. Därför handlar evangeliet vi lyssnat till inte främst om vad som kommer att hända då, vid Jesu återkomst, utan om vad som händer nu, när evangeliets ord når oss. Bryr vi oss överhuvud taget om att det har rustats till bröllop i Guds himmel och att vi ämnade vara bordsgäster i hans rike? Tänk därför inte så mycket på hur du skall handla i den stund ropet hörs: *"Brudgummen är här, kom ut och möt honom!"*. Tänk istället på hur du handlar idag, då du står där med inbjudan i handen och blir påmind om att än är det inte för sent, än behöver ingen stanna utanför. Hur blir din respons?

Som jag sagt: allt handlar till sist om Jesus och tron på honom. Och tror på honom det gör man inte främst för att slippa att hamna utanför. Så konstigt resonemang: Egentligen vill jag inte vara med på bröllopfesten – men hellre det än att vara utanför! Nej, innanför vill man vara, det därför att man tror på Jesus, därför att man behöver honom och det han har gjort för oss och längtar efter att få vara med honom där han är. Ingen kan skrämmas till tro.

Och tron på Jesus finns bara där kärleken till honom finns. Alldeles som aposteln Johannes skriver i sitt första brev: *"Rädsla finns inte i kärleken, utan den fullkomliga kärleken fördriver rädslan, ty rädsla hör samman med straff, och den som är rädd har inte nått kärlekens fullhet"* (1 Joh. 4:18). Där den kärleken till Jesus finns, där väntar man på honom varje dag, med samma självklarhet som de kloka brudtärnorna i evangeliet gjorde – de som reste sig upp sin sömn – tände sina facklor, gick ut för att möta brudgummen och följde honom in i bröllopssalen.

Det är detta som står i fokus idag: Något stort och fantastiskt väntar. En bröllopfest. Och den får du inte missa. Amen.

Psalmer: 490, 633, 318, 319 v 5